

**SOCIÉTÉ NOUVELLE DES USINES DE PONTLIEUE –
ACIÉRIES DU TEMPLE
(S.N.U.P.A.T.)**

ÎMPOTRIVA

ÎNALTEI AUTORITĂȚI

**A COMUNITĂȚII EUROPENE
A CĂRBUNELUI ȘI OȚELULUI**

CAUZELE CONEXATE 42/59 ȘI 49/59

**HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 22 MARTIE 1961***

În cauzele conexate 42/59 și 49/59

Société nouvelle des usines de Pontlieue – Aciéries du Temple (S.N.U.P.A.T.), societate pe acțiuni cu sediul social în Billancourt (Seine), cu domiciliul ales la cabinetul lui Georges Margue, 6, rue Alphonse-Munchen, Luxembourg,

reclamantă,

reprezentată prin administrator – directorul general în exercițiu, Eugène de Sèze, asistată de către Jean de Richement, avocat la Curtea de apel din Paris,

împotriva

Înaltei Autorități a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului, cu domiciliul ales la birourile proprii, 2 place de Metz, Luxembourg,

pârâtă,

reprezentată prin consilier juridic, Italo Telchini, în calitate de agent, asistată de către Jean Coutard, avocat al Conseil d'État,

susținută de

1) **Koninklijke Nederlandsche Hoogovens en Staalfabrieken N.V.,** societate pe acțiuni cu sediul social la Velsen (Țările de Jos), cu domiciliul ales la cabinetul lui Ernest

---

* Limba de procedură: franceza.

Arendt, 27, avenue Guillaume, Luxembourg, reprezentată prin director, profesor J. F. ten Doesschate, asistată de către Christiaan Pieter Kalff, avocat la Gerechtshof și Arrondissementsrechtbank, și Josse Mertens de Wilmars, avocat la baroul din Antwerp,

2) Breda Siderurgica S.p.A., societate pe acțiuni cu sediul social la Milano, cu domiciliul ales la cabinetul lui Guido Rietti, 15, boulevard Roosevelt, Luxembourg, reprezentată prin administrator – directorul general-delegat în exercițiu, Guido Rebuglia, asistată de către domnul Cesare Grassetti, avocat la Corte de Cassazione Italiana și la Corte d'Appello din Milano, profesor la Facultatea de Drept a Universității din Milano,

în calitate de interveniente,

având ca obiect

– o acțiune în anularea scrisorii din 7 august 1959 din partea Diviziei Piețe a Înaltei Autorități, prin care această divizie a refuzat aplicarea principiului daune-interese în favoarea reclamantei, solicitate în baza unei încălcări ale îndatoririlor de serviciu comise de Înalta Autoritate prin acordarea de „derogări” anumitor întreprinderi în materie de egalizare a costurilor pentru fierul vechi (cauza 42/59);

– o acțiune în anulare a unei decizii implicite de respingere rezultate din lipsa de reacție din partea Înaltei Autorități cu privire la cererile formulate de reclamantă având ca scop revocarea tuturor „derogațiilor” acordate sau acceptate de Înalta Autoritate în materie de egalizare a costurilor pentru fierul vechi, fixarea unui nou nivel al taxei și comunicarea acestuia reclamantei, împreună cu toate elementele care să-i permită acesteia să efectueze un control normal asupra modului de calcul al acestor taxe (cauza 49/59);

CURTEA,

compusă din: A. M. Donner, președinte, Ch. L. Hammes și N. Catalano, președinți de cameră, O. Riese (judecător raportor), L. Delvaux, J. Rueff și R. Rossi, judecători,

avocat general: M. Lagrange

grefier: H. J. Eversen, grefier adjunct,

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

Cauza 42/59

I — CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATEA CONCLUZIILOR PRINCIPALE ALE RECLAMANTEI

Întrucât pârâta a susținut inadmisibilitatea acțiunii, motivând că scrisoarea Diviziei Piețe din 7 august 1959 nu constituie o decizie a Înaltei Autorități și, în subsidiar, că acțiunea nu poate fi formulată pentru abuz de putere;

întrucât aceste două excepții de inadmisibilitate sunt întemeiate;

a) Întrucât, în fapt, scrisoarea în cauză nu constituie o decizie a Înaltei Autorități nici prin forma, nici prin conținutul său;

întrucât, în ceea ce privește forma, această scrisoare n-a fost semnată decât de directorul Diviziei Piețe, care a intervenit în nume personal și nu în numele și pentru Înalta Autoritate și, prin urmare, nu poate fi considerată ca fiind o decizie a Înaltei Autorități;

întrucât, în ceea ce privește conținutul său, scrisoarea se limitează la a susține că hotărârile Curții de Justiție din 17 iulie 1959 vor fi examinate de către serviciile Înaltei Autorități, care vor lua deciziile necesare, și că Divizia Piețe nu consideră că există vreun temei pentru a solicita compensații pentru încălcarea îndatoririlor de serviciu;

întrucât o asemenea declarație nu stabilește nicio regulă generală și nu aduce atingere cu titlu definitiv niciunui interes individual;

b) Întrucât prezenta acțiune de fapt are ca scop constatarea responsabilității Înaltei Autorități pentru încălcarea îndatoririlor de serviciu;

întrucât o asemenea constatare nu poate fi obținută prin intermediul unei acțiuni în anulare formulată în temeiul articolului 33 din Tratatul CECO, care se referă la anularea deciziilor Înaltei Autorități și pe care acțiunea este întemeiată, dar nici nu poate fi fondată pe articolul 40 sau, eventual, pe articolul 34;

întrucât nu se poate invoca în sens contrar articolul 40 a treia teză din statutul Curții de Justiție a CECO; întrucât, în fapt, deși această dispoziție se referă la cazul în care persoana care consideră că a fost vătămată ca urmare a unei acțiuni sau inacțiuni a Comunității a adresat o cerere prealabilă unei instituții competente a Comunității, nu are totuși drept scop decât stabilirea unui termen de scadență, fără a modifica natura acțiunii prevăzute în această materie;

întrucât, pentru aceste motive, acțiunea nu este admisibilă.

II – CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATEA CONCLUZIILOR SUPLIMENTARE ALE RECLAMANTEI

Întrucât reclamanta solicită în continuare Curții „să ia act [...] de faptul că își rezervă dreptul de a introduce în fața Curții o nouă acțiune în daune-interese împotriva Înaltei Autorități, pentru încălcarea îndatoririlor de serviciu, pentru repararea prejudiciului produs în urma a derogărilor amintite” și să „ia act, de asemenea, cu privire la intenția sa de a solicita conexasă acestei noi acțiuni” cu prezenta cauză;

întrucât reclamanta nu a stabilit că are un interes legitim în prezentarea unor astfel de concluzii și nici Curtea nu acceptă existența unui astfel de interes;

întrucât, în fapt, dreptul reclamantei de a iniția o acțiune, indiferent de cauză, nu ar putea depinde de faptul că, anterior, Curtea a fost înștiințată că intenționează să se folosească de acest drept;

întrucât conexarea unui viitor litigiu cu un litigiu în desfășurare care este soluționat prin prezenta hotărâre nu poate fi admisă;

întrucât, în consecință, cele două capete de cerere ale prezentei acțiuni nu sunt admisibile.

Cauza 49/59

CU PRIVIRE LA ADMISIBILITATE

I – Motivele invocate de pârâtă

1. Întrucât, în ceea ce privește cererea de revocare a exceptărilor, pârâta lasă la aprecierea Curții chestiunea încălcării îndatoririlor de serviciu de către Înalta Autoritate, în ciuda faptului că, în termenul de două luni prevăzut la articolul 35 al treilea paragraf, Divizia Piețe a răspuns reclamantei în sensul că întrebările care i-au fost adresate fac obiectul unei analize;

întrucât, cu toate acestea, un astfel de răspuns nu poate exclude admisibilitatea unei acțiuni în constatarea abținerii de a acționa, întrucât nu constituie o decizie în sensul tratatului;

întrucât, în ciuda acestei scrisori, există o decizie implicită de refuz, în conformitate cu articolul 35 din Tratatul CECO, astfel încât, sub acest aspect, acțiunea în constatarea abținerii de a acționa este admisibilă.

2. Întrucât, în ceea ce privește cererea reclamantei de a se stabili un nou nivel al contribuției și de a-l comunica reclamantei împreună cu toate elementele care să-i permită să exercite un control normal cu privire la stabilirea acestui nivel, pârâta susține că nu a existat nicio abținere de a acționa și nici posibilitatea unei astfel de abțineri;

întrucât, pentru a demonstra că nu a existat abținerea de a acționa, pârâta susține că procedura a fost inițiată de îndată ce a fost pronunțată hotărârea în cauzele conexate 32 și 33/58, pentru a se putea folosi de efectele acestei hotărâri și pentru a stabili noul nivel al contribuției;

întrucât aceste observații nu sunt relevante;

întrucât, în fapt, abținerea de a acționa prevăzută la articolul 35 din tratat este caracterizată prin absența unei decizii exprese; întrucât activitățile destinate pregătirii unei astfel de decizii nu pot fi asimilate deciziei înseși;

întrucât, pentru a demonstra că nu a existat abținerea de a acționa, pârâta susține că serviciile Înaltei Autorități aveau nevoie de o perioadă suficientă pentru a stabili noul nivel al contribuției, ca urmare a hotărârii luate în cauzele conexe 32 și 33/58;

întrucât, în opinia pârâtei, Înalta Autoritate nu poate fi „constrânsă să modifice într-un anumit interval de timp și la cererea unei întreprinderi” reglementarea în cauză;

întrucât acest raționament confundă admisibilitatea acțiunii cu temeiul acesteia;

întrucât, în conformitate cu articolul 35 paragraful al treilea din Tratatul CECO, acțiunea în constatarea abținerii de a acționa poate fi introdusă dacă, la expirarea unei perioade de două luni, Înalta Autoritate nu a luat nicio decizie;

întrucât, din considerentele precedente, rezultă că excepțiile de inadmisibilitate ridicate de pârâtă trebuie să fie respinse.

I – Motivele invocate de interveniente

Întrucât intervenientele au ridicat excepții de inadmisibilitate care nu au fost prezentate de către pârâtă;

întrucât acest drept al intervenientelor nu poate fi contestat în speță, deoarece aceste excepții sau argumente au ca scop respingerea concluziilor reclamantei;

1. Întrucât intervenientele ridică o excepție de inadmisibilitate pe baza faptului că decizia implicită de refuz, în măsura în care se referă la revocarea exceptărilor, are doar putere de confirmare și, prin urmare, reclamanta nu poate solicita anularea deciziei, deoarece perioada de timp stabilită de tratat pentru introducerea unei acțiuni împotriva unor decizii anterioare identice a expirat;

întrucât intervenienta Breda Siderurgica a adăugat că exceptările nu constituie o decizie, întrucât, acordându-le, Înalta Autoritate pur și simplu a aplicat deciziile de bază nr. 22/54, 14/55 și 2/57; prin urmare, refuzul de a revoca aceste exceptări nu poate fi considerat drept o decizie în sensul tratatului, atât timp cât „nu există o decizie care să fie confirmată tacit, nu poate exista nicio decizie de confirmare”;

întrucât, pe de altă parte, pârâta, în observațiile sale referitoare la argumentele suplimentare ale intervenientei Breda Siderurgica, susține că actul atacat constituie o simplă interpretare a unei reglementări anterioare și adaugă că o interpretare, „în cazul în care aceasta constituie incontestabil o luare de poziție, nu reprezintă o decizie și nu poate face obiectul nici al unei acțiuni directe în anulare, nici al unei acțiuni în constatarea abținerii de a acționa”;

întrucât Curtea nu a admis aceste argumente;

întrucât, în ceea ce privește argumentele prezentate de intervenienta Breda Siderurgica și argumentele suplimentare ale pârâtei, acestea ignoră faptul că aplicarea Deciziei generale nr. 2/57 la un caz concret constituie o decizie, independent de caracterul juridic atribuit scrisorii din 18 decembrie 1957;

întrucât, prin urmare, faptul că Înalta Autoritate și-a retras rezervele formulate anterior de către reprezentantul său cu privire la excepțiile care fac obiectul litigiului au valoare de decizie; întrucât, prin urmare, excepțiile acordate intervenientelor constituie decizii;

întrucât, în ceea ce privește argumentul conform căruia refuzul de a revoca excepțiile acordate Breda și Hoogovens nu constituie decât un simplu act de confirmare, este adevărat că un act care se limitează la a confirma un act anterior nu poate da celor interesați posibilitatea de a redeschide problema legalității actului, care este confirmată;

întrucât, cu toate acestea, această regulă generală nu se aplică în cazul în care există un nou fapt de natură să schimbe circumstanțele și condițiile esențiale care au guvernat adoptarea primului act;

întrucât, prin introducerea unei acțiuni pe baza articolului 35 din tratat, reclamanta solicită Înaltei Autorități să aplice hotărârea Curții în cauzele conexe 32 și 33/58, susținând că, analizate în cadrul motivelor acestei hotărâri, excepțiile acordate întreprinderilor într-o situație de integrare locală nu se mai justifică și trebuie revocate;

întrucât, cu toate acestea, întrebarea dacă hotărârea menționată este de natură să invalideze refuzul implicit care face obiectul acțiunii în curs trebuie să fie examinată în raport cu fondul cauzei; în aceste circumstanțe, argumentul bazat pe caracterul de confirmare al deciziei atacate nu poate fi admis ca o excepție de inadmisibilitate;

întrucât, din considerentele precedente, rezultă că excepțiile de inadmisibilitate trebuie să fie respinse.

2. Întrucât intervenienta Hoogovens a ridicat o excepție de inadmisibilitate bazată pe faptul că reclamanta nu a susținut că ar exista un abuz de putere;

întrucât această afirmație este în fapt incorectă, deoarece, în cererea sa, reclamanta a invocat abuzul de putere și a expus într-un mod pertinent motivele din care rezultă, în opinia sa, acest abuz de putere;

întrucât, prin urmare, această excepție trebuie respinsă, independent de problema dacă admisibilitatea acțiunii depinde sau nu de faptul că a fost invocat abuzul de putere.

3. Întrucât intervenientele ridică alte două excepții de inadmisibilitate;

întrucât acestea susțin, în primul rând, că decizia incriminată are caracter general și nu poate fi așadar atacată pe motiv de abuz de putere, însă un abuz de putere este imposibil din punct de vedere juridic în speță, deoarece Înalta Autoritate nu a acționat în virtutea unei puteri discreționare;

întrucât acestea susțin că, și în cazul în care decizia era individuală, reclamanta nu ar fi putut invoca abuzul de putere în măsura în care acțiunea se întemeiază pe articolul 35 al doilea paragraf;

a) Întrucât caracterul deciziei atacate trebuie evaluat în cadrul formulării cererii anterioare adresate de către reclamantă Înaltei Autorități;

întrucât, prin această cerere, reclamanta solicita în special adoptarea unei serii de decizii individuale de revocare a exceptărilor;

întrucât, în opinia Curții, acesta a fost un element esențial al cererii, deoarece, în momentul în care a fost formulată, nu exista niciun caz similar celui relevat de interveniente, astfel încât se referă, în esență, la exceptările acordate Hoogovens și Breda Siderurgica;

întrucât, prin urmare, refuzul de a da curs cererii reclamantei are caracterul unei decizii individuale;

întrucât considerații similare se aplică altor elemente din decizia solicitată, respectiv stabilirea unui nou nivel al egalizării costurilor și comunicarea acestuia reclamantei;

întrucât din context și din împrejurări reiese că reclamanta, deși folosește termeni improprii, dorește, în esență, ca taxa ce va fi aplicată să fie stabilită în funcție de revocarea exceptărilor menționate și apoi să-i fie comunicată;

întrucât, în consecință, în acest punct, decizia atacată se prezintă ca un act cu un caracter individual;

întrucât decizia individuală se referă la reclamantă, dat fiind faptul că, în urma acestor exceptări, crește contribuția pe care reclamanta trebuie să o plătească și acest fapt influențează cu siguranță situația concurențială existentă între reclamantă și interveniente;

b) Întrucât decizia atacată fiind individuală, reclamanta are în principiu dreptul să invoce toate motivele prevăzute la articolul 33 primul paragraf din tratat, nu doar abuzul de putere;

întrucât, prin urmare, nu este necesar să se hotărască dacă abuzul de putere se poate produce în cazul unei competențe limitate;

întrucât, cu toate acestea, este necesar să se examineze dacă, astfel cum susține intervenienta Hoogovens, această regulă este inaplicabilă în această speță, deoarece o

acțiune de constatare a abținerii de a acționa întemeiată pe articolul 35 al doilea paragraf, în conformitate cu aceste dispoziții, nu poate fi decât o acțiune împotriva abuzului de putere;

întrucât această obiecție nu ia în considerare că acțiunea se întemeiază, de fapt, pe primul paragraf al articolului menționat;

întrucât, în fapt, reclamanta și-a exprimat clar opinia conform căreia Înalta Autoritate este obligată să ia o hotărâre în privința cererii anterioare adresate de către reclamantă;

întrucât din considerentele precedente rezultă că excepțiile de inadmisibilitate ridicate sunt neîntemeiate.

4. Întrucât pârâta și intervenientele ridică, în sfârșit, o excepție de inadmisibilitate pe baza faptului că revocarea retroactivă solicitată depășește competențele Înaltei Autorități, dat fiind faptul că un act administrativ care conferă drepturi subiective nu poate fi revocat într-o perioadă de timp rezonabilă, perioadă care a fost cu mult depășită în această speță; principiul echilibrului intereselor, în cauză, se opune revocării solicitate;

întrucât, după cum s-a menționat anterior, problema dacă Înalta Autoritate avea dreptul de a lua decizia solicitată trebuie examinată pe fond și, prin urmare, trebuie abordată la discutarea chestiunilor de fond.

întrucât, pentru aceste motive, acțiunea este admisibilă.

CU PRIVIRE LA FOND

I – Acțiunea în constatarea abținerii de a acționa îndreptată împotriva refuzului implicit de a revoca excepțiile care fac obiectul litigiului

Întrucât legalitatea refuzului de a revoca retroactiv excepțiile care fac obiectul litigiului depinde în primul rând de însăși legalitatea excepțiilor;

întrucât, în fapt, în cazul în care acestea sunt legale, rezultă că Înalta Autoritate a refuzat în mod îndreptățit să le revoce, revocarea retroactivă a unui act legal care a conferit drepturi subiective sau avantaje similare fiind contrară principiilor generale de drept;

întrucât, prin urmare, este necesar să se examineze dacă excepțiile care fac obiectul litigiului sunt nelegale.

A – Excepțiile care fac obiectul litigiului sunt nelegale?

1. Întrucât fierul vechi care face obiectul litigiului, utilizat de Hoogovens și Breda Siderurgica și care provine de la întreprinderile-surori, a fost exceptat de la egalizarea costurilor în 1956 – 1957 sub motivul integrării locale a atelierelor în cauză, deși ar fi putut să se încadreze la categoria de fier vechi produs de grup;

întrucât, în hotărârea din 17 iulie 1959 în cauzele conexe 32 și 33/58 (S.N.U.P.A.T./Înalta Autoritate), Curtea a stabilit că exceptarea fierului vechi produs de grup nu este justificată;

întrucât, în aceste circumstanțe, hotărârea menționată face ca aceste exceptări să capete un nou aspect, ceea ce implică, după o nouă examinare a temeiului lor legal, o decizie privind legalitatea acestora;

întrucât hotărârea amintită a făcut ca Înalta Autoritate să-și reconsidere poziția inițială și să verifice dacă exceptările în cauză mai puteau fi păstrate ținând seama de principiile prevăzute de hotărârea citată, dat fiind faptul că era obligată să respecte aceste principii cu riscul de a tolera o discriminare împotriva regulilor concurenței normale, astfel cum se prevede în normele fundamentale ale tratatului;

întrucât, în fapt, în momentul în care scrisorile din 18 decembrie 1957 și din 17 aprilie 1958 au fost redactate și publicate în Jurnalul Oficial, Înalta Autoritate încă nu rezolvase în întregime problema definerii principiilor conținute în decizia de bază 2/57, decizie care nu definește înțelesul termenilor „resurse proprii” și „fier vechi cumpărat”;

întrucât situația nu mai era aceeași în momentul în care reclamanta, după pronunțarea hotărârii menționate, a sesizat Înalta Autoritate;

întrucât în acel moment, în fapt, problema delicată a interpretării deciziei 2/57 fusese abordată și soluționată în ceea ce privește mai multe puncte de către Curtea de Justiție;

întrucât această hotărâre a expus în special motivele pentru care exceptarea resurselor proprii trebuie considerată ca fiind legală, în timp ce pentru fierul vechi numit „de grup” nu este legală;

întrucât refuzul Înaltei Autorități de a revoca exceptările, dincolo de simpla confirmare a punctului său de vedere anterior, conține așadar decizia implicită față de care hotărârea Curții nu solicită o atitudine diferită și considerațiile care, în opinia Curții, se opuneau exceptării fierului vechi produs de grup, nu acopereau cazul integrării locale;

întrucât, în aceste condiții, lipsa răspunsului din partea Înaltei Autorități cu privire la cererea de a revoca exceptările care fac obiectul litigiului, dincolo de a constitui o simplă confirmare a atitudinii sale anterioare, implică o nouă decizie, conform căreia principiile stabilite de hotărârea Curții în cauzele conexe 32 și 33/58 nu obligă Înalta Autoritate să-și revizuiască această poziție;

întrucât refuzul de a revoca exceptările care fac obiectul litigiului se constituie, așadar, într-o nouă decizie a Înaltei Autorități, decizie ce poate fi atacată și pe care reclamanta a atacat-o la termen prin prezenta acțiune.

2. Întrucât este necesar să se examineze în continuare problema legalității exceptărilor care fac obiectul litigiului pe baza principiilor stabilite de Curte în hotărârea sa anterioară (cauzele conexe 32 și 33/58);

întrucât, pentru a acorda exceptările pe motivul integrării locale a atelierelor, Înalta Autoritate și-a justificat decizia pe baza unei legături esențial geografice, așadar aleatorii, pe care Curtea a declarat-o inadmisibilă în hotărârea sa anterioară;

întrucât, mai mult, în hotărârea citată anterior, Curtea a enunțat principiul conform căruia, deoarece exceptarea fierului vechi produs de grup generează discriminări interzise de articolul 4 din tratat, este contrară tratatului;

întrucât fierul vechi provenit de la atelierele Breedband și utilizat de Hoogovens, precum și fierul vechi utilizat de Breda Siderurgica și provenit de la întreprinderile-surori constituie fier vechi produs de grup;

întrucât, în fapt, nici Hoogovens, nici Breda nu formează o întreprindere unică împreună cu societățile de la care provine fierul vechi în cauză;

întrucât noțiunea de întreprindere în sensul tratatului se identifică cu conceptul de persoană fizică sau juridică, dat fiind faptul că tratatul face apel în mod esențial la această noțiune pentru a-i desemna pe titularii drepturilor și obligațiilor care decurg din dreptul comunitar;

întrucât, pentru a admite că mai multe societăți distincte pot constitui o întreprindere unică în sensul articolului 80 din tratat, este necesar ca tratatul să conțină o dispoziție explicită în acest sens;

întrucât, în absența unei astfel de dispoziții, nu se poate presupune că două societăți separate și distincte pot constitui o întreprindere unică în sensul tratatului, mai ales în cazul în care au personalități juridice diferite, conform legislației lor naționale; pe de altă parte, în cazul în care teza contrară ar fi acceptată, identificarea întreprinderilor prevăzute la articolul 80 ar fi deseori imposibilă;

întrucât, de asemenea, în ceea ce privește complexul industrial Breda, numai societatea Breda Siderurgica este producător de oțel, în timp ce celelalte societăți nu desfășoară decât activitate de prelucrare a oțelului;

întrucât, în aceste condiții, societatea Breda Siderurgica și celelalte societăți afiliate cu aceasta nu pot constitui o întreprindere unică în sensul articolului 80 din tratat, care se referă doar la întreprinderile care „desfășoară o activitate de producție în domeniul cărbunelui și oțelului”;

întrucât integrarea locală, fie și dusă la extrem, și interdependența economică a producției fiecăreia din întreprinderile care formează grupul nu pot face abstracție de faptul că

atelierele în care este recuperat fierul vechi aparține unor persoane juridice distincte de interveniente;

întrucât, în cazul în care părțile interesate aleg în mod expres, pentru a forma un grup, o anumită formă juridică pentru a obține anumite avantaje, nu pot cere ca această formă juridică să nu fie luată în considerare atunci când aplicarea ei le poate produce inconveniente;

întrucât ar fi incorect să se aplice în cazul fierului vechi care este transferat între două societăți distincte reguli diferite în funcție de faptul că aceste societăți au locații mai mult sau mai puțin apropiate;

întrucât un astfel de sistem ar putea crește taxa suplimentară rezultată din necesitatea de a acoperi costurile de transport și ar risca să ducă la creșterea artificială a diferențelor dintre costurile de producție, fapt care ar fi atât împotriva tratatului, cât și a principiilor de bază ale sistemului de egalizare a costurilor;

întrucât, în cele din urmă, ipoteza avansată de Hoogovens, conform căreia utilizarea de către aceasta a fierului vechi provenit din atelierele Breedband constituie o îmbunătățire a randamentului în cadrul uneia și aceleiași întreprinderi și că cele două întreprinderi nu constituie un grup care dorește să modifice în mod artificial regulile concurenței, este în conflict cu faptul că în realitate nu este vorba de o singură întreprindere, ci de două societăți distincte din punct de vedere juridic, fiecare cu propria sa personalitate juridică;

întrucât punerea în comun a câștigurilor și pierderilor rezultate din contractul dintre Hoogovens și Breedband se referă numai la cooperarea dintre aceste două întreprinderi;

întrucât, în virtutea acestei cooperări, indiferent dacă constituie sau nu un cartel sau o fuziune, cele două întreprinderi formează un grup;

întrucât, prin urmare, exceptarea acordată Hoogovens, ca urmare a existenței grupului Hoogovens-Breedband, este capabilă să denatureze concurența, adică, în speță, raporturile concurențiale existente între Hoogovens și alte întreprinderi care nu formează un grup împreună cu producătorii de fier vechi;

întrucât, din aceste motive, măsurile prevăzute de hotărârea în cauzele conexe 32 și 33/58, conform căreia fierul vechi numit „de grup” trebuie să fie evaluat pentru egalizarea costurilor, se aplică în mod egal intervenientelor.

3. Întrucât Hoogovens susține că exceptările care fac obiectul litigiului trebuie menținute pentru a evita impozitarea de două ori a acelorași întreprinderi pentru aceeași cantitate de fier vechi, fapt respins de Curte în hotărârea sa anterioară;

întrucât Curtea nu poate admite acest raționament;

întrucât, în hotărârea sa în cauzele conexe 32 și 33/58, Curtea nu a condamnat dubla impozitare decât în măsura în care afectează una și aceeași întreprindere, și nu în cazul în care această impozitare s-ar repartiza între mai multe întreprinderi distincte din punct de vedere juridic;

întrucât, prin urmare, nu faptul că materialul este identic din punct de vedere tehnic constituie criteriul decisiv, ci faptul că persoana care cumpără și cea care prelucrează materialul sunt una și aceeași;

întrucât, în fapt, în numeroase cazuri, există o legătură tehnică între fierul vechi recuperat la momentul fabricării de produse finite, pe de o parte, și fierul vechi utilizat pentru producerea oțelului destinat acestei prelucrări, pe de altă parte;

întrucât, cu riscul de a face inoperant mecanismul financiar de egalizare a costurilor și având în vedere circuitul permanent al fierului vechi brut sau transformat pe parcursul diferitelor etape ale producției, este inevitabil ca „aceeași cantitate de fier vechi” să fie supusă dublei impozitări și chiar unei impozitări mai mari;

întrucât s-a stabilit, de asemenea, că deciziile prin care au fost acordate exceptări pentru Hoogovens și Breda Siderurgica sunt nelegale, exceptarea bazată pe criteriul integrării locale fiind în contradicție cu interpretarea tratatului dată de Curte în hotărârea sa în cauzele conexe 32 și 33/58.

4. Întrucât trebuie în continuare examinat dacă nelegalitatea constatată cu privire la exceptările care fac obiectul litigiului nu este în contradicție cu decizia de bază 2/57;

întrucât Curtea consideră că nu este cazul;

a) Întrucât din articolul 2 din decizia 2/57 rezultă că expresia „*resurse proprii*”, utilizată la articolul 4 din decizie, se referă la „întreprinderile prevăzute la articolul 80 din tratat”, dat fiind faptul că se referă la întreprinderea care utilizează fierul vechi, în speță Hoogovens și Breda Siderurgica;

întrucât se observă, în primul rând, că, prin „*resurse proprii*”, decizia 2/57 se referă la fierul vechi care a fost, de la început, proprietatea unei întreprinderi în sensul tratatului;

întrucât această interpretare, dincolo de a se opune intenției autorului deciziei, a fost adoptată de acesta în scrisoarea sa din 18 decembrie 1957 (Jurnalul Oficial din 1 februarie 1958, p. 45/58), deoarece aceasta precizează că expresia „*resurse proprii*” trebuie interpretată „conform valorii semantice a expresiei”;

întrucât noțiunea de „întreprindere”, astfel cum este definită la articolul 80 din tratat, corespunde conceptului de persoană fizică sau juridică, astfel cum s-a stabilit mai sus la A 2;

întrucât, prin urmare, în cazul în care o decizie a Înaltei Autorități se referă pur și simplu la „întreprinderile prevăzute la articolul 80 din tratat”, se presupune că se referă la persoanele fizice sau juridice în numele cărora sunt desfășurate activitățile prevăzute la acest articol;

întrucât, de asemenea, în speță s-a stabilit că o astfel de interpretare corespunde voinței autorului deciziei 2/57, deoarece, în scrisoarea sa din 18 decembrie 1957, Înalta Autoritate a precizat că „o întreprindere... se definește în orice împrejurare prin rațiunea sa socială”;

întrucât, de asemenea, referirea la fierul vechi „propriu” al unei întreprinderi implică noțiunea de „proprietar”, care are un caracter strict juridic;

întrucât din considerațiile precedente rezultă că, în conformitate cu termenii deciziei 2/57, nu poate fi considerat resursă proprie și, prin urmare, exceptat de la egalizarea costurilor decât fierul vechi care, între momentul „producerii” și cel al utilizării acestuia, nu și-a schimbat proprietarul, acest ultim termen fiind considerat într-un sens strict juridic;

întrucât acesta nu este cazul fierului vechi care face obiectul litigiului;

b) Întrucât intervenienta Hoogovens a încercat să demonstreze că fierul vechi pe care l-a primit de la societatea Breedband nu a încetat niciodată să fie proprietatea Hoogovens;

întrucât, în acest sens, a susținut în special că:

– în virtutea contractului încheiat între Breedband și aceasta, cele două societăți formează un „maatschap” în sensul articolului 1655 și următoarele din Codul civil al Țărilor de Jos;

– în conformitate cu dreptul civil al Țărilor de Jos, asociații care fac parte din „maatschap” sunt coproprietarii bunurilor produse în comun;

întrucât aceste afirmații se bazează în esență pe contractul încheiat între Hoogovens și Breedband, pe care intervenienta n-a considerat necesar să-l depună la dosar;

întrucât intervenienta a subliniat caracterul „strict confidențial” al acestui contract și a declarat că are rețineri serioase cu privire la dezvăluirea conținutului acestuia reclamantei, precum și intervenientei Breda Siderurgica, care sunt concurente;

întrucât, cu toate acestea, se declară pregătită să prezinte contractul oricărei persoane obligată să păstreze secretul profesional, în prezența, după caz, a judecătorului raportor sau a Înaltei Autorități, în vederea efectuării verificărilor pe care Curtea le consideră necesare;

întrucât s-ar încălca un principiu elementar de drept fundamentând o decizie pe fapte și acte cu privire la care părțile sau una dintre acestea nu au putut lua cunoștință și în raport cu care nu au putut să formuleze o opinie;

întrucât, în momentul în care Curtea a efectuat inspecția la IJmuiden, reprezentantul intervenientei, chestionat în acest sens, a declarat că acest contract nu conține nicio referire expresă la regimul proprietății, însă, în opinia intervenientei, dovada coproprietății rezultă din mai multe clauze ale contractului;

întrucât interpretarea și evaluarea acestor clauze sunt legate de examinarea întregului contract;

întrucât intervenienta invocând acest contract drept dovadă a afirmațiilor sale, conform cărora fierul vechi provenit de la Breedband poate fi asimilat resurselor proprii ale Hoogovens, este necesar să facă dovada acestor afirmații;

întrucât nu i se poate lăsa Curții inițiativa de a obține prin măsuri de cercetare elementele de probă care să dovedească corectitudinea argumentelor invocate de intervenientă, care deține ea însăși aceste elemente;

întrucât, pentru aceste motive, Curtea, luând act de rezervele și ezitățile Hoogovens, nu a solicitat punerea la dispoziție a contractului;

întrucât, în speță, intervenienta nu a făcut dovada afirmațiilor sale, Curtea nu se poate pronunța cu privire la valoarea argumentelor;

întrucât, prin urmare, nu s-a putut stabili că fierul vechi pe care Hoogovens l-a primit de la societatea Breedband reprezintă „resurse proprii”, conform valorii semantice a acestei expresii;

c) Întrucât aceeași constatare se impune și cu privire la intervenienta Breda Siderurgica, care nici nu a susținut schimbarea proprietarului pentru fierul vechi în cauză.

5. Întrucât, prin urmare, excepțiile acordate intervenientelor constituie adevărate derogări;

întrucât decizia 2/57 nu prevede nici derogări generale, nici derogări speciale în ceea ce privește conceptul de resurse proprii;

întrucât, cu toate acestea, în contextul mecanismelor financiare implicând o egalizare a cheltuielilor, capacitatea de a acorda derogări nu se poate prezuma, în special pentru că orice derogare acordată unui contribuabil ar necesita creșterea taxelor solicitate celorlalți;

întrucât derogările care fac obiectul litigiului au fost, așadar, acordate ca urmare a unei interpretări greșite a deciziei 2/57.

6. Întrucât, cu toate acestea, trebuie examinat în continuare dacă aceste considerații nu sunt infirmate de faptul că fierul vechi în cauză nu constituie „fier vechi cumpărat”, acest

termen fiind luat în considerare în sensul rezultat din interpretarea rezonabilă a deciziei 2/57;

a) Întrucât intervenienta Breda Siderurgica a declarat, la momentul inspecției, că livrările primite de la societățile-surori s-au făcut prin stabilirea unui preț care a făcut adeseori „obiectul unei discuții serioase”;

întrucât, prin urmare, nu există dubii că aceste livrări constituie achiziții, deoarece a existat un transfer de proprietate prin plata unui preț;

b) Întrucât intervenienta Hoogovens a afirmat, în momentul inspecției, că „pentru recepția fierului vechi provenit de la Breedband, aceasta din urmă a primit o notă de credit din partea Hoogovens, notă stabilită conform prețului fierului vechi pe piața internă”; cu toate acestea, a adăugat că „acest preț nu este relevant, deoarece nu a fost fixat decât pentru a calcula cu exactitate costul de producție în diferite etape ale fabricației” și că, în orice caz, acest „preț” este în final suportat de cele două societăți în virtutea unui acord conform căruia acestea trebuie să împartă profiturile și pierderile;

întrucât faptele pretinse nu au fost contestate de către reclamantă;

întrucât, cu toate acestea, în opinia Curții, din structura generală și obiectivele deciziei 2/57 rezultă că noțiunea de „fier vechi cumpărat” include livrările la care se face referire;

întrucât, după cum a fost stabilit deja de către Curte în hotărârea sa în cauzele conexe 32 și 33/58, din obiectivele și principiile fundamentale ale mecanismului egalizării costurilor rezultă că exceptarea resurselor proprii constituie o excepție de la regula conform căreia toți consumatorii de fier vechi sunt obligați, dată fiind această calitate, să plătească contribuțiile de egalizare a costurilor;

întrucât, prin urmare, nu noțiunea de „resurse proprii”, ci noțiunea de „fier vechi cumpărat” trebuie, fără îndoială, să fie interpretată în sens larg;

întrucât trebuie considerat „fier vechi cumpărat” orice tip de fier vechi în cazul căruia a existat un transfer de proprietate contra unui preț agreat, indiferent dacă acest transfer este efectuat în temeiul unui contract de vânzare în sensul propriu al termenului sau în temeiul unui contract asimilabil acestuia și indiferent dacă între cumpărător și vânzător a existat sau nu o împărțire a profiturilor și a pierderilor;

întrucât acesta este și cazul fierului vechi care face obiectul litigiului;

întrucât din considerentele anterioare rezultă că exceptările acordate intervenientelor sunt contrare atât dispozițiilor tratatului, cât și ale deciziei 2/57.

B – Exceptările care fac obiectul litigiului pot fi revocate?

Întrucât intervenientele au afirmat că refuzul de a revoca exceptările este justificat de lipsa de relevanță a unei astfel de revocări;

întrucât acestea susțin că sistemul de egalizare a costurilor nu mai este funcțional și este în stare de lichidare, revocarea *ex nunc* a deciziei atacate nu ar mai avea efect practic, în timp ce o anulare cu efect retroactiv și o revizuire a sumelor pe care le-au plătit în trecut ar fi împotriva principiului conform căruia o retragere a drepturilor acordate nu este permisă;

întrucât această afirmație nu ia în considerare faptul că principiul respectării securității juridice, în măsura în care este important, nu se poate aplica într-un mod absolut, ci aplicarea sa trebuie combinată cu cea a principiului legalității; întrucât întrebarea care dintre aceste principii trebuie să prevaleze în fiecare caz depinde de compararea între interesul public și interesele private în cauză, respectiv:

– pe de o parte, interesul beneficiarilor și în special faptul că aceștia pot presupune, cu bună-credință, că nu trebuie să achite contribuții pentru fierul vechi în cauză și să-și organizeze activitatea bazându-se pe continuitatea acestei situații;

– pe de altă parte, interesul Comunității, de a asigura funcționarea în mod regulat a mecanismului egalizării costurilor, bazat pe solidaritatea tuturor întreprinderilor consumatoare de fier vechi, impune necesitatea de a se asigura că ceilalți contribuabili nu suportă definitiv consecințele financiare ale unei exceptări acordate competitorilor în mod nelegal;

întrucât trebuie să se țină seama de caracterul permanent provizoriu al conturilor și de posibilitatea de a eșalona în timp plata obligațiilor restante;

întrucât, de asemenea, conform legislațiilor tuturor statelor membre, revocarea retroactivă este în general admisă în situația în care actul administrativ în cauză a fost adoptat pe baza unor indicații greșite sau incomplet furnizate de părțile interesate;

întrucât Curtea nu poate exclude aplicarea acestui principiu în speță;

întrucât, în fapt, din declarația reprezentantului intervenientei Hoogovens, în momentul inspecției efectuate de Curte la IJmuiden, precum și din raportul anual din 1959 al Breedband NV rezultă că ultima a furnizat și societății Hoogovens fierul vechi rezultat din laminarea bramelor de oțel care nu proveneau de la Hoogovens;

întrucât, pe de altă parte, din declarațiile reprezentantului societății Breda Siderurgica, în momentul inspecției efectuate de Curte la Sesto San Giovanni, rezultă că societățile-surori ale intervenientei Breda Siderurgica sunt libere să-și aleagă furnizorii de oțel, astfel încât fierul vechi livrat de acestea societății Breda Siderurgica nu provine doar din oțelul furnizat de aceasta;

întrucât aprecierea acestui fapt, a importanței respective a intereselor în cauză, precum și, pe cale de consecință, a deciziei de a revoca sau nu cu efect retroactiv exceptările incorecte aparține în primul rând Înaltei Autorități;

întrucât Curtea nu se poate substitui Înaltei Autorități și, în consecință, trebuie să se limiteze la a-i restitui acesteia cauza pentru a realiza această evaluare, în conformitate cu articolul 34 din tratat;

întrucât din considerațiile anterioare rezultă că decizia atacată este nelegală, deoarece se bazează pe conceptul, incorect din punct de vedere juridic, că exonerările care fac obiectul litigiului au fost legale și că Înalta Autoritatea nu a avut capacitatea de a le revoca;

întrucât, prin urmare, această decizie trebuie să fie anulată, iar cauza să fie retrimisă în fața Înaltei Autorități.

II – Acțiunea în constatarea abținerii de a acționa împotriva refuzului implicit de a stabili un nou nivel al taxei și de a-l comunica reclamantei împreună cu toate explicațiile necesare

Întrucât eventuala revocare a exceptărilor care fac obiectul litigiului implică obligația, pentru pârâtă, de a stabili un nou nivel al bazei de egalizare, de a înlocui deciziile ce impuneau o contribuție a reclamantei cu decizii noi, bazate pe un calcul corect și suficient motivate, și de a comunica reclamantei aceste decizii;

întrucât, cu toate acestea, serviciile Înaltei Autorități trebuie să dispună, după caz, de un termen de timp rezonabil pentru a desfășura aceste operațiuni, astfel încât nu poate fi acceptat faptul că pârâtei i s-a cerut să ia deciziile solicitate până la data la care pârâta ar fi trebuit să ia decizia implicită atacată;

întrucât, cu toate acestea, anularea refuzului de a revoca exceptările acordate se extinde în mod necesar și asupra refuzului de a rectifica nivelul contribuțiilor;

întrucât, în consecință, această parte din decizia atacată trebuie, de asemenea, să fie anulată;

întrucât, în aceste condiții, nu mai este necesar să se examineze dacă decizia atacată prezintă și alte vicii, conform susținerilor reclamantei, respectiv abuzul de putere, incompetența și încălcarea unor norme fundamentale de procedură.

CU PRIVIRE LA CHELTUIELILE DE JUDECATĂ

Întrucât, în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunității Europene, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată;

întrucât, în speță, reclamanta a căzut în pretenții în cauza 42/59, în timp ce pârâta și intervenientele au căzut în pretenții în cauza 49/59;

întrucât, prin urmare, în ceea ce privește cauza 42/59, reclamanta trebuie să suporte cheltuielile de judecată, inclusiv pe cele legate de intervenție;

întrucât, în ceea ce privește cauza 49/59, reclamanta și intervenientele sunt obligate la plata cheltuielilor proprii de judecată, pârâta este obligată la plata cheltuielilor de judecată ale reclamantei, cu excepția celor legate de interveniente, iar intervenientele la plata cheltuielilor de judecată ale reclamantei în legătură cu intervențiile acestora

având în vedere actele de procedură;

pe baza raportului judecătorului raportor;

după ascultarea susținerilor orale ale părților;

după ascultarea concluziilor avocatului general;

având în vedere articolele 4, 33, 34, 35, 40, 53 și 80 din Tratatul CECO;

având în vedere Protocolul privind statutul Curții de Justiție a CECO;

având în vedere decizia 2/57 a Înaltei Autorități

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene;

CURTEA,

respingând orice alte concluzii, mai ample sau contrare, hotărăște:

În cauza 42/59:

1) Respinge acțiunea ca fiind inadmisibilă;

2) Obligă reclamanta la suportarea cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor legate de intervenție.

În cauza 49/59:

1 Anulează decizia implicită a Înaltei Autorități de a refuza revocarea cu efect retroactiv a exceptărilor acordate intervenientelor și de a stabili, în funcție de revocare, contribuția datorată de reclamantă, precum și de a o comunica acesteia împreună cu toate elementele care să-i permită efectuarea unui control normal asupra modului de calcul al acestei contribuții;

2 Cauza este retrimisă Înaltei Autorități;

3) a) Obligă reclamanta și intervenientele la suportarea propriilor cheltuieli de judecată;

b) Obligă pârâta la suportarea cheltuielilor de judecată ale reclamantei, cu excepția cheltuielilor legate de intervenție;

c) Obligă intervenientele la suportarea cheltuielilor de judecată ale reclamantei în legătură cu intervențiile acestora.

Întocmită și pronunțată de Curte la Luxemburg, 22 martie 1961.

DONNER	HAMMES	CATALANO
RIESE	DELVAUX	RUEFF
		ROSSI

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 22 martie 1961.

Pentru grefier
H. J. EVERSEN
Grefier adjunct

Președinte
A. M. DONNER